

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Alienatio Canonica Rerum Ecclesiae Temporalium

**Wiestner, Jacob
Prielmeyer, Bernhard F.**

Ingolstadii, 1692

Articulus VI. De Precariis Ecclesiasticis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61444)

pensat: hanc pro titulo ipso & Spirituali Officio, cui illi inseparabiliter annexi sunt, exhibere censetur: quod Simoniacum esse, indubitatum est ex ipsa Simonia, à Glossa in *Causa 1. Summa V. Quidam* & S. Thoma 2. 2. q. 100. art. 1. ad 4. traditâ, & à ceteris Interpp. ac DD. ferè omnibus receptâ definitione: quâ illa dicitur esse *studiosa voluntas emendi aut vendendi Spirituale vel Spirituali annexum.*

ARTICULUS VI.

De Precarijs Ecclesiasticis.

SUMMARIUM.

1. Harum in Ecclesia, præsertim Gallicana, frequens usus:	9. Hac fieri potest sine Canonica Solennitate:
2. Origo:	10. Quam prima Concessio requirit.
3. Natura,	11. Vera earum Origo, & istius Causa.
4. Et diuturnitas Concessionis.	12. Commentum de S. Raimundo Greg. IX. Decretalium Compilatore,
5. Perpetuitas, si qua fuit, sublata est.	13. Falsitatis convincitur.
6. Precariarum differentia à Precario:	
7. Et contractu Emphyteutico.	
8. Necessaria ad illas quinquen-	

Extò Prælati, hodie saltem, generaliter prohibita *Extravag. Ambitiosa inter Com. de Reb. Eccles. alien.* tanquam Alienationis species videri potest Concessio Precariarum: quantumvis eam olim in Ecclesia, præsertim Gallicana, frequentem fuisse constet, & abunde testentur Concilia; Agathense, *can. 58.* Epauense, *can. 18.* Aurelianense IV. *can. 36.* aliique VV. Canones, & Caroli M. Capitular. *lib. 5. cap. 3. &*

lib. 7. cap. 104. Quod, an moderno Jure ita se habeat, priusquam statuamus, operæ pretium erit, si ejus Contractus investigemus Originem, & Naturam breviter declaremus.

2 Originem itaque, vel saltem Nomenclationem aut Formam Precariæ debent Juri Ecclesiastico: à *Precibus*, sicut *Precarium*, ita etiam ipsas (vel potius à Charta Ecclesiæ porrecta, quæ *Precaria*, vel *Precatoria* dicebatur, & rerum Ecclesiasticarum Precariæ concessionis postulationem continebat) appellante, ut colligitur ex Marculfi lib. 2. *Formul. cap. 5.* & Synodi Rhemenf. sub Carolo, *can. 35.* ibi: *de his, quæ per Precatoriam ab Ecclesia impetrantur.* Ab iisdem *Precibus* nomen etiam Precariæ inditum, patet ex Concil. Tolet. VI. *can. 5.* ibi, *Qui de rebus Ecclesiæ Episcopi percepit largitate, sub Precariæ nomine professionem scribere debet.* Vnde *Precaria* à *Precarijs* numero duntaxat, non significatione differre, non immeritò visa est Panormit. *inc. 1. de Precarijs n. 3.* & Tholosano Syntagmat. lib. 23. *cap. 2. n. 5.*

3 Sunt autem Precariæ seu *Precaria* Contractus, quo rei Immobilis, & fere Soli, usus alicui roganti ad quinquennium vel ad vitam accipientis, vel aliud certum & determinatum tempus sub annuo censu vel alio onere, aut etiam Remunerationis causâ, conceditur ita, ut si Concessionis tempus quinquennio sit diuturnius, ne istius longitudine illius memoria intereat, *can. Longinquitate, can. Sæpè 12. q. 2.* renovari singulis lustris sive quinquennijs debeat, *can. Precaria 12. q. 2. & c. 1. de Precarijs:* & finito Concessionis tempore, cum omnibus suis incrementis ad Ecclesiam revertatur. Ita ex communi, & magis recepto DD. sensu Gonzalez *inc. 1. cit. n. 4. & 9.* in cujus fine cum Gibalino lib. 4. *de Usuris cap. 2. art. 6.* notat, cum ille, qui res suas Ecclesiæ donavit, illarum usumfructum per Precariam peteret, ad vitam: cum autem in Precariam darentur res ab Ecclesia aliunde comparatæ, ad quinquennium vel aliud certum tempus concedi consuevisse.

Perpe-

Perpetuas esse posse, cum *cit.* Panormit. tradunt Molina, 5
Tract. 2. de 1. & 1. *disp.* 296. n. 20. & Pirrhing *Method. Jur. Ca-*
non. lib. 3. *Tit.* 14. n. 10. & aliquando fuisse, desumi videtur ex
 Decretis, imprimis Joannis IX. teste Baronio ad annum Christi
 904. ne tales, saltem in posterum, essent, statuentis: dein Gre-
 gorij VII. & denique Urbani II. eas, ne perpetuæ præsumeren-
 tur, de quinquennio in quinquennium renovari præcipientis
 1096. in Concilio Turonensi, teste Gonzalez n. 10. *in cit. c.* 1. cu-
 jus textu, ex Concilij Belvacensis *can.* 13. desumpto, & in Con-
 cil. Meldense *can.* 22. translato, idem est constitutum. Vnde

Patet, Precarijs valde affines esse Contractus Precarij & 6
 Emphyteuseos: à quorum tamen priore; quòd per illas res Im-
 mobiles, prædia, fundi &c. ferè ad certum tempus, ante cujus la-
 psum revocari nequeant, & sub censûs vel alio simili, & Conces-
 sionis renovandæ onere: & non, ut per Precarium, etiam Mo-
 biles, neque merè gratuitò, & sine stabilitate atque renovandi
 obligatione, concedantur: à posteriore autem, sive Emphyteu- 7
 seos, ipsis simillimo Contractu differunt; quòd concedantur
 semper ad Preces, & aliquando de Ecclesia bene merito, remun-
 nerandi causâ, & ad quinquennium: & cum ad longius tem-
 pus conceduntur, ad Concessionis & Dominij penes Ecclesiam
 remanentis memoriam conservandam, singulis lustris sint re-
 novandæ, Panormit. *cit.* n. 3. Barbosa *in Rubr. de Precarijs* n. 8.
 & Gonzalez *l. cit.* n. 4. Quam quinquennalem Renovatio- 8
 nem, si non petat is, cui res per Precarias sunt concessæ: jure
 suo cadit, fere sicut feudum amittit Vasallus, si à novo Domino
 non petat Investituram, *lib.* 2. *Feud. cap.* & §. 1. aut Liberti Eccle-
 siæ, se de istius familia esse sub novo Pontifice non profitentes,
 ad Servitutem revocantur, *can. Longinquitate cit.* Panormit.
ibid. n. 5. & *cit.* Barbosa n. 10.

Superest supra mota, & nobis proposito argumento pro- 9
 pria difficultas & dubium, an Precariæ moderno Jure exigant
 Solemnitates rerum Ecclesiasticarum Alienationi præmittendas?

Non quidem in Renovatione quinquennali; cum enim ista, post legitimè factam rei Immobilis Concessionem, debita: & ad illius memoriam rei que Dominium Ecclesiæ conservandum, Jure introducta sit; & propterea illius conditionem reddat meliorem: non exiget Solennitates à SS. Canonibus præscriptas actibus, qui in Ecclesiarum damnum possunt redundare. Confirmatur paritate Feudi; quantumvis enim Prælatus Ecclesiæ suæ res infeudare sine Solennitatibus prohibeatur, ei tamen, quò minus Feudum antiquum renovare valeat, neque Jura, neque Juramentum de non alienando obstant, per. *text. c. Ex parte 2. de Feudis*, Interpp. ibi, aliòsque DD. Imò primam etiam ipsarum Concessionem sine Solennitate fieri à Prælati posse, desumi videtur ex *can. Sape cit. & can. Clericò 16. q. 3.* ubi Episcopo Precarias concedendi facultas adstruitur, & quidem libera, ut existimat Calvinus *Lexic. Jurid. V. Precaria*, pro indubitato habens, Precarias ab Ecclesiarum Prælati excogitatas in fraudem SS. Canonum, rerum Ecclesiasticarum Alienationem ipsis prohibentium.

10 Sed hac in re JCTus iste divinat, & à vero recedit; partim quia non ita, ut supponit, libera Prælati est Concessio Precariarum; cum enim per ipsas concessæ rei Dominium quidem & proprietas penes Ecclesiam remaneat: sed eâ utendi & fruendi etiam jus in Beneficiarium, & quidem ad longum, & aliquando totius vitæ tempus, atque irrevocabiliter transferatur, *can. Sape cit. & can. Precaria §. Si autem 10. q. 2.* Barbosa *in Rubr. cit. n. 6.* species quædam sunt alienationis acceptæ latius, & in sensu nobis propositæ materiæ proprio: ac proinde Solennitates non minùs exigunt, quàm rerum Ecclesiasticarum ceteræ Alienationes. Unde in contrarium *citt. text. de casu*, quo justa causa & Solennitas intervenit, intelligendos *citt. Gonzalez n. 7.* observat; partim quia Precarias à Pietate Fide-
11 lium in gratiarum actionem pro illustri Victoria à Clodoveo Francorum Rege, Religione in Christum magis, quàm armis
 ad

ad Tolbiaeum obtentâ, bona sua Ecclesijs offerentium: & vicissim, ne egestate laborarent, eadem vel alias res Ecclesiasticas, ad dies vitæ, in modum Beneficij recipientium, ortas & postea propagatas, ex Beato Rhenano *lib. 2. Rer. Germanicarum* ostendit Tholosanus *cit. c. 2. n. 5.* & satis constat ex *LL. Aleman. Tit. 11. ibi, Si quis liber res suas ad Ecclesiam Dei dederit &c. & post hac à Pastore Ecclesia per Beneficium susceperit, ad vitalem necessitatem conquirendam diebus vita sua, & quod spondit, persolvat ad Ecclesiam censum de illa terra.* Quibus similia habentur in *LL. Bajuvar. Tit. 1. cap. 1.* Aliam Precariarum, vel introductarum, vel usu receptarum, rationem reddit Gibalinus, eas ad rerum Ecclesiasticarum direptionem evitandam inventas, aut propagatas perhibens, *cit. cap. 2. art. 2.* Vnde, quam Calvinus *l. cit.* non dubiam censet: vana, & non satis æquo in Prælatos studio excogitata videtur Origo Precariarum.

Etsi verò hæc esset vanissima, multò tamen majorem Veri ¹² & infesti Orthodoxis animi minorem speciem præsert, quam Danielis Keyser ICTI Coburgensis Heterodoxi Narratio de Gregorianarum Decretalium Compilatore Raimundo. Hunc ille in sua, paucarum quidem pagellarum, sed non paucis erroribus & figmentis adornata Juris, ut vocat, Historia Francofurti 1677. editâ *p. 3.* eundem esse perhibet cum famoso illo Doctore: *qui Parisiis, tanquam pro Numine habitus mortem oppetiit A. C. 1086. Ubi è loculo erectus, clara voce & attonito gemitu se ex justo Dei judicio damnatum esse, & jamjam infernales sentire cruciatus exclamabat.* Ita ille cum nonnullis ejusdem Fidei Scriptoribus.

Sed palmari sanè omnes licentiâ comminiscendi: immen- ¹³ so Temporum Locorumque, & Veritatis omnino intolerabili trajectu; cum Raimundum nostrum, non Gallum aliquem; sed Hispanum, Barcinone ex nobilissima & Arragonum Regibus cognata stirpe procreatum: *De Pennafort; non, ut apud Raynaudum Tom. 9. in S. Brunone p. 3. n. 6.* Orcinus ille, *Dioeres* cognominatum: Non Sorbonicum, aut alium quempiam è Pari-

è Parisinis; sed Bononiensem Jurium Doctorem, & SS. Canonum Professore, posteaque Gregorij Papæ IX. Capellanum, Pœnitentiarium & Confessarium: Non Canonicum, aut alium Clericum Secularem, ut ille apud eundem n. 7. sed Religiosum, FF. Prædicatorum SS. Ordinem professum, ejusdemque Magistrum Generalem III. Non vanæ gloriæ & honoris sectatorem; sed contemptorem, Supremo illo Magistratu abdicato, Patriæ suæ Archiepiscopatu recusato, mundani fastûs odio, & latendi desiderio studioque, clarissimum fuisse: Non A. C. 1086. vel potius 1082. quo tempore Supremum Ecclesiæ clavum Gregorius VII. & Romanum Imperium Henricus III. tenuisse, & luctuosa illa catastrophe accidisse, in S. Brunone à Surio *Princip.* & Raynaudo *p. cit. n. 15.* perhibentur, sed post hanc, & illos duobus ferè seculis 1275. 8. Id. Januarij, sedente Romæ Gregorio X. & Rudolpho I. in Germania imperante: Non Lutetiæ Parisiorum (in Vrbe, ab ipso fortassis nunquam visa, & ferali illius spectaculo & ad infernales rogos damnati sententiâ attonitâ) mortem appetisse; sed Barcinone, è Patria sua, propè centenarium, & meritis non minùs quàm annis gravem, ad vitam immortalem & perennaturam felicitatem evocatum: Alphonso Castellæ, Jacobo Arragonum Regibus, aliisque Magnatibus & Ecclesiarum Præsulibus cum Clero, & Populo Univerſo præsentibus, summo honore, & Pietatis sensû maximo tumultatum: editisque innumeris miraculis, compluribus etiam mortuis ad vitam revocatis, ita inclaruisse, ut quemadmodum Parisini illius nomen Cælo Terrisque proscriptum, & damnata memoria est: ita ipse Beati Cælitis instar privatâ Fidelium veneratione fiduciâque coli & invocari statim à morte ceperit, & demum à Clemente VIII. in Sanctorum numerum Solenni ritu relatus fuerit 3. Calend. Maij 1601. ut habetur in *ejus Vita & Miraculis* à Leandro Alberto, Michaële Llot aliisque, conscriptis & relatis in *Bulla Canonizationis*, quæ incipit, *Romana*, apud Cherubin. *Bullar. Tom. 3.* & Bolland. 7. Jan. in *Vita S. Raimundi.*